

РЕШЕНИЕ

№ 40551

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6492** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. А. Д. С. (G. A. DOS S.), гражданин на Б., [дата на раждане] , притежаващ паспорт GE777408, издаден на 19.07.2022 г. от Б., със срок на валидност до 18.07.2032 г., с адрес: Б., подадена чрез пълномощника му адвокат Д. Х. Я., вписан в Софийска адвокатска колегия (САК) с личен адвокатски номер [ЕГН], със служебен адрес и адрес за връчване: [населено място], [улица], ет. 2, офис № 11, срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ „връщане до страната на произход - Б.“, обективирана в Заповед рег. № 5394 ПАМ-43/07.05.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление /ГПУ/ - „Летище В.“.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, също така противоречи на материалноправните разпоредби и на целта на закона. В частност се сочи, че е нарушено правото на преводач на адресата на заповедта, както и че наложената ПАМ не е преценена съгласно разпоредбите на чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ. В този смисъл жалбоподателят твърди, че заповедите са издадени, без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, в нарушение нормите на чл. 34, чл. 35 и чл. 36 от АПК. Иска отмяна на оспорената заповед.

В съдебните заседания жалбоподателят, редовно призован, не се явява, а се представлява от адв. Я., който претендира разноски и представя писмени бележки в срок.

Ответникът – началник на ГПУ „Летище В.“, чрез представител по пълномощие гл. юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна, представя административната преписка и иска от съда да отхвърли жалбата. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 07.05.2026 г. около 07:30 ч. на ГКПП – Аерогара В. за излизане от страната служители на ГПУ – „Летище В.“ установяват в зона „Шенген“, салон „Заминаване“ – гражданин на Б. Г. А. Д. С.. Същият притежава валиден паспорт № GE777408, издаден на 19.07.2022 г. и валиден до 18.07.2032 г. В него е положена двукратна виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване със срок на валидност 120 дни, от 07.08.2025 г. до 04.12.2025 г., издадена от П..

Чуждият гражданин представя и бордни карти, с които е пристигнал в България като съответно на 19.04.2026 г. е летял от П. до С., а на 20.04.2026 г. от С. до В.. При извършената проверка същият представя и последваща бордна карта, видно от която се установява, че на 07.05.2026 г. ще лети към П., а оттам към Б..

От извършената проверка разузнавач в група ОИД към ГПУ „Летище В.“ установява, че Г. Д. С. след изтичане на валидността на получената виза на 04.12.2025 г. е продължил да пребивава на територията на Шенгенското пространство и до 07.05.2026 г. не го е напуснал. Като по този начин е надвишил позволения от закона престой за последните 180 дни. За извършеното нарушение на лицето е съставен АУАН № 21/07.05.2026 г. и е изготвено Предложение с рег. № 5393р-9261/07.05.2026 г., с което се предлага на чуждия гражданин да бъдат наложени две принудителни административни мерки – „връщане до страната на произход – Република Б.“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“.

В резултат на изготвеното предложение, началникът а ГПУ „Летище В.“ издава процесната заповед № 5394 ПАМ -43/07.05.2026 г., с която на Г. Д. С. се налага ПАМ „връщане до страната на произход – Република Б.“, тъй като въпреки че е влязъл законно на територията на Република България, към датата на установяването му е вече превишил разрешения му краткосрочен безвизов престой в Шенгенското пространство с 64 дни. Заповедта препраща към мотивите, изложени в Предложение с рег. № 5393р-9261/07.05.2026 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок на 21.05.2026 г. / л. 42 от делото/ от надлежно легитимирано лице - адресат на обжалваната заповед, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – началника на ГПУ „Летище В.“, комисар Б. К., който е назначен на тази длъжност със Заповед № 8121к-1033/2015 г. и встъпва на 30.04.2015 г. , видно от приложен по делото акт за встъпване. В съответствие с нормата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ ПАМ по този закон се налагат със заповед на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, който в случая със Заповед № 4064з-507/21.04.2026 г. / л. 40/ определя като длъжностно лице, което може да налага принудителните административни мерки по реда на ЗЧРБ – началника на ГПУ „Летище В.“. Процесната заповед е издадена и при спазване на предвидената в закона писмена форма.

В самата заповед се съдържа изрично препращане към мотивите, изложени в предложението

рег. № № 5393р-9261/07.05.2026 г. от разузнавач в група ОИД към ГПУ „Летище В.“. В това предложение са изложени подробни и изчерпателни мотиви, в това число, и отговор на част от възраженията на жалбоподателя. Затова съдът счита, че обжалваният акт е мотивиран и съдържа изискуемите фактически и правни основания за издаването си.

Заповедта не противоречи на материалния закон.

Със заповед № 5394 ПАМ-43/07.05.2026 г., на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, във вр. чл. 41, т. 6 и чл. 10, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Република България, на жалбоподателя е постановена мярка "връщане до страната на произход- Б.", като със същата е допуснато и разпореждане за предварително изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.

Съгласно чл. 41, т. 6 от ЗЧРБ връщане се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 18, 18а, 19, 21 или 22. В случая, заповедта е издадена при наличие на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, а именно чужденецът вече е пребивавал на територията на държавите членки 90 дни в рамките на последните 180 дни като притежател на единна виза за краткосрочно пребиваване или при условията на безвизов режим за краткосрочно пребиваване.

Според чл. 22 от ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Нормата на чл. 23 от ЗЧРБ предвижда, че чужденците пребивават в Република България: 1. краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната; 2. продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; 3. дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление; 4. постоянно - с разрешен неопределен срок.

От данните по делото се установява, че жалбоподателят Г. Д. С. е гражданин на Б., няма българско гражданство, нито такова на друга държава –членка на ЕС, не е гражданин на ЕС по чл. 20 от Договора за ЕС. Същият притежава виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване с разрешен срок на пребиваване от 120 дни, издадена от П.. Видно от приложеното по делото копие на визата, тя е валидна от 07.08.2025 г. до 04.12.2025 г.

Съгласно член 4, § 1 от Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския Парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници, както и тези, чиито граждани са освободени от това изискване, гражданите на третите страни, посочени в приложение II, са освободени от изискването, предвидено в член 3, параграф 1 (да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите членки) при престой от не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

Доколкото именно гражданите на Б. са посочени в Приложение II от цитирания по-горе регламент, следва извод, че жалбоподателя е лице, освободено от изискването да притежава виза за преминаване границите на Република България, като има право на престой в страна от Шенгенското пространство за период от 90 дни в рамките на 180 дни на основание на своя паспорт, издаден от Б..

Няма спор по делото, а и това се установява от представеното копие на паспорт № GE777408, че след като е влязъл законно на територията на П., жалбоподателят е имал право на престой в страната, въз основа на получената виза до 04.12.2025 г., като до

изтичането на този срок Г. Д. С. не е напуснал страната.

Въз основа на визата тип „Д“ жалбоподателят е пребивавал в П. общо 110 дни. След нейното изтичане той продължава своя престой в страната въз основа на паспорта, издаден от властите в Б.. По силата на Регламент (ЕС) 2018/1806 чуждият гражданин има право на такъв престой, но в рамките на 90 дни. Съответно от 05.12.2025 г. / първият ден след изтичане на визата / до 04.03.2026 г. На 04.03.2026 г. Г. Д. С. е следвало да напусне Шенгенското пространство, тъй като за него от 05.03.2026 г. вече липсва правно основание въз основа, на което да пребивава законно в държава, част от това пространство. След като не е направил това бразилският гражданин е допуснал нарушение на нормата на чл. 34 от ЗЧРБ, според която всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване.

Също така със своите действия Г. Д. С., за период от последните 180 дни, е реализирал престой в Шенгенското пространство от 154 календарни дни, считано от 04.12.2025 г. до момента на установяването му на Летище „В.“ – 07.05.2026 г. Така с 64 дни повече от разрешения престой от 90 дни изпълва основанието по чл. 10, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, на което се е позовал административния орган.

При тези обстоятелства административният орган е бил длъжен да издаде заповед по чл. 41, т. 6 от ЗЧРБ, тъй като действа в условията на обвързана компетентност, след като констатира основание за наличие на принудителната административна мярка. В такъв случай той няма право на преценка нито относно необходимостта от налагане на принудителна административна мярка, нито относно вида ѝ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт - обстоятелството, че чужденецът вече е пребивавал на територията на държавите членки 90 дни в рамките на последните 180 дни като притежател на единна виза за краткосрочно пребиваване или при условията на безвизов режим за краткосрочно пребиваване. Този факт е доказан в административното производство, а и страните н спорят по него.

При постановяване на оспорените заповеди са отчетени и съобразени обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, според които при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

По отношение на процесния жалбоподател не се установява, както към момента на издаване на заповедта, така и към момента на приключване на хода по същество, наличието на започнало производство по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) или производство за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Жалбоподателят е в дееспособна възраст, не попада в категорията "уязвими лица" по смисъла на чл. 3, § 9 от Директива 2008/115/ЕО, няма данни за семейно положение или семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, чието засягане да прави намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин несъразмерна.

Неоснователно е твърдението на оспорващия за допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила в посока издаването на заповедта, без да е осигурен на чужденеца служител или преводач, говорещ португалски език. Видно от събрания по делото доказателствен материал процесната заповед е връчена лично на чужденеца на 07.05.2026 г. като е записано, че същата е преведена на разбираем за лицето португалски език от М. И. – служител в ГКПП „Аерогара С.“. Приложената по делото длъжностна характеристика на служителя М. И. не оборва този факт. Жалбоподателят не успя да докаже, че такъв превод не е извършен, а дори да се приеме от съда, че липсва превод, то такова нарушение не следва да бъде определено като „съществено“, което опорочава изцяло производството.

Съгласно константната съдебна практика съществено нарушение на административнопроизводствените правила е такова, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта. В случая, съществено нарушение би било това, при което в резултат от липсата на превод, жалбоподателят изпусне срока за обжалване, тъй като не е успял да се запознае със съдържанието на акта и срока за оспорване. Такава хипотеза не е налице, жалбоподателят ангажира свой процесуален представител, който в срок организира неговата защита пред съда. Наличието или липсата на преводач от португалски език не би могла да промени фактическите и правни изводи на административния орган, издал акта, а именно надвишаването на разрешения като брой календарни дни престой в Шенгенското пространство от страна на адресата на акта.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, конкретно да не се допускат до територията на страната чужденци, които не спазват установения в страната правен ред.

По изложените съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход от спора разноси следва да се присъдят в полза на административния орган, но такива не са претендирани.

Мотивиран от това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София - град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. Д. С., гражданин на Б., [дата на раждане] , притежаващ паспорт GE777408, издаден на 19.07.2022 г. от Б., със срок на валидност до 18.07.2032 г., срещу Заповед рег. № 5394 ПАМ-43/07.05.2026 г. на началника на ГПУ - Летище В., с която му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход - Б.“.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.